

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

ΒΙΒΛΙΟ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ
ΤΟΥ/ΤΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Ο Θησέας, γιος του Αιγέα, του βασιλιά των Αθηνών, προσφέρεται εθελοντικά να σκοτώσει τον Μινώταυρο, ένα σκληρό πλάσμα που ζει φυλακισμένο σε έναν λαβύρινθο στο νησί της Κρήτης, όπου βασιλεύει ο Μίνωας. Τα καταφέρνει χάρη στη βοήθεια της Αριάδνης, της κόρης του βασιλιά του νησιού.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ΘΗΣΕΑΣ ΚΑΙ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ: ΕΛΛΑΔΑ

ΛΕΞΕΙΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ: ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ΦΟΡΟΣ, ΝΗΜΑ, ΠΑΝΙ,
ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

ΕΙΔΟΣ: ΜΥΘΟΣ

ΗΛΙΚΙΑ: 7–8 ΕΤΩΝ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Πολύ, πολύ, πολύ καιρό πριν, οι ιδιότροποι θεοί καταπολεμούσαν την πλήξη τους με το να μπλέκονται στις ζωές των θνητών. Εκείνη την εποχή έζησε κι ο νεαρός Θησεάς, ένα γενναίο αγόρι που οι ίδιοι θεοί είχαν κάνει περήφανο και δυνατό. Το σώμα του ήταν ευκίνητο και το βλέμμα του γεμάτο τόση αλαζονεία, καθώς νόμιζε ότι δεν μπορούσε να κάνει κανένα λάθος κι ότι όλα μπορούσε να τα καταφέρει...

Ο Θησεάς φορούσε χρυσά σανδάλια και είχε πάνω του ένα λαμπερό σπαθί, δώρο από τον πατέρα του Αιγέα. Ο Αιγέας ήταν ο βασιλιάς της Αθήνας, μιας όμορφης αλλά ταλαιπωρημένης πόλης που για αρκετά χρόνια αντιμετώπιζε ένα σοβαρό πρόβλημα: οι πολίτες της ήταν αναγκασμένοι να πληρώνουν έναν θλιβερό και φρικτό φόρο αίματος στον βασιλιά της Κρήτης Μίνωα. Μετά από μια ήττα που είχαν υποστεί από τον κρητικό στόλο, ο Μίνωας όρισε ότι κάθε χρόνο επτά νέα κορίτσια κι επτά νέα αγόρια θα έπρεπε να φεύγουν από την Αθήνα και να σαλπάρουν ως το νησί της Κρήτης για να γνωρίσουν τη μοίρα τους εκεί.

Το νησί αυτό έκρυβε ένα τρομερό μυστικό, το οποίο φυλασσόταν στο πιο περίπλοκο και αδιαπέραστο κτίριο. Ο Μίνωας είχε αναθέσει την κατασκευή του στον Δαίδαλο, τον σπουδαίο Αθηναίο αρχιτέκτονα. Ίσως ο βασιλιάς είχε βρει τη λύση μόνος του ή ίσως την είχε βρει ο Δαίδαλος κοιτώντας μέσα στην καρδιά του Μίνωα που θρηνούσε για την απώλεια του γιου του Ανδρόγεως, σε βαθμό που έγινε σκληρός, κουφός κι αλύγιστος απέναντι στον πόνο των άλλων.

Έτσι λοιπόν ο Δαίδαλος έχτισε έναν λαβύρινθο κι εκεί ο βασιλιάς έκρυψε και φυλάκισε αυτό το φρικτό, φρικτό μυστικό. Ένα... τέρας με κεφάλι ταύρου και σώμα ανθρώπινο, ένα κακό αστείο σταλμένο απ' τους θεούς σαν τιμωρία! Το όνομά του: Μινώταυρος. Ήταν ένα πραγματικά τόσο τρομακτικό πλάσμα που οι άνθρωποι φοβούνταν να πουν το όνομά του ή ακόμα και να το συναντήσουν στα χειρότερα όνειρά τους.

Από τη γέννησή του, ο Μινώταυρος ήταν κλεισμένος στο βαθύ σκοτάδι του λαβύρινθου, που ήταν φτιαγμένος από περίπλοκα και μπλεγμένα μεταξύ τους μονοπάτια. Σιγά σιγά οι ίδιες του οι σκέψεις άρχισαν να μοιάζουν με το αποκρουστικό αυτό μέρος: έγιναν εξίσου σκοτεινές και σκληρές... Το χειρότερο όμως ήταν ότι ο Μινώταυρος τρεφόταν με ανθρώπινη σάρκα. Μετά την ήττα των Αθηναίων, ο Μίνωας του σέρβιρε σαν γεύμα τα παιδιά των Αθηναίων.

Πέρα απ' τη φρικτή ύπαρξη του Μινώταυρου που βάραινε την καρδιά του, ο βασιλιάς της Κρήτης είχε στη ζωή του και μια ηλιαχτίδα που φώτιζε κάπου κάπου την ψυχή του. Μια κόρη που την έλεγαν Αριάδνη. Η νεαρή κοπέλα όμως ένιωθε τον ουρανό πάνω απ' το νησί της πολύ σκοτεινό και πολύ βαρύ για να τον αντέξει κι αυτό συνέτριβε την καρδιά της. Η Αριάδνη ήταν τόσο νέα όσο τα αγόρια και τα κορίτσια από την Αθήνα που κατέφθαναν κάθε χρόνο στο νησί σαν γεύμα για τον Μινώταυρο. Ονειρευόταν μακρινές χώρες που δεν κρατούσαν καλά κρυμμένο κάποιο σκοτεινό μυστικό και τόπους όπου θα μπορούσε να ζήσει τα νιάτα της με τον τρόπο που η ίδια επιθυμούσε, χωρίς να την πλακώνει το βάρος των άσπλαχνων επιλογών των μεγάλων.

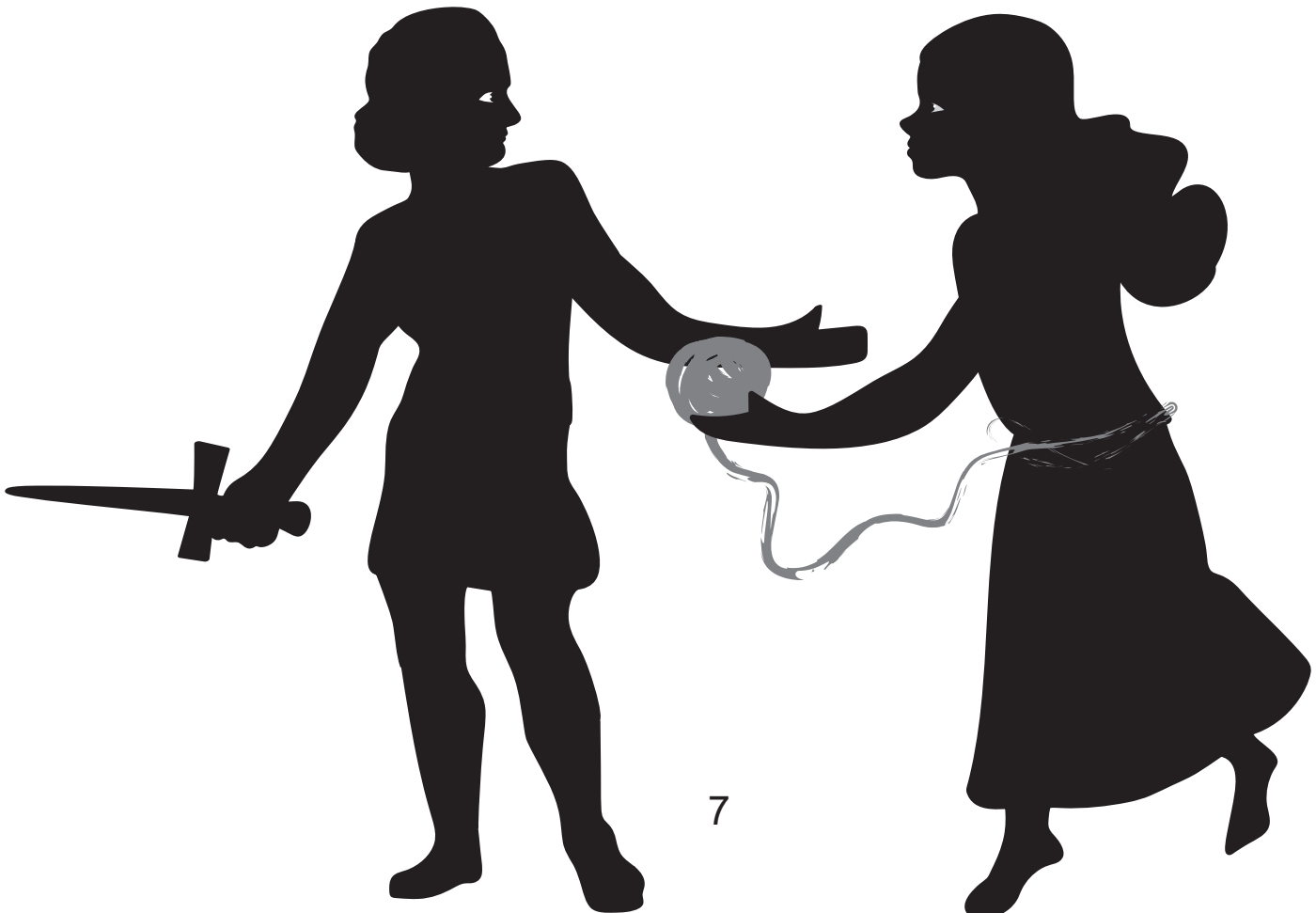
Μια μέρα, κοιτάζοντας τη θάλασσα που περιβάλλει το νησί της, εκείνη τη θάλασσα που αγαπούσε και μισούσε εξίσου, είδε το πλοίο των Αθηναίων να φτάνει με το καταδικασμένο του φορτίο. Κανένας δε γνώριζε όμως ότι, ανάμεσα σε αυτά τα δεκατέσσερα νέα παιδιά, κρυβόταν ο γενναίος Θησέας. «Θέλω να πάω κι εγώ πατέρα!» είχε πει ο Θησέας στον πατέρα του, τον βασιλιά Αιγέα. «Θα κρυφτώ ανάμεσα στους άλλους και θα σκοτώσω το τέρας! Πρέπει επιτέλους να μπει τέλος σε αυτόν τον φόρο αίματος!» φώναξε με τόλμη και πυγμή ο ατρόμητος νεαρός. Ο Αιγέας, παρά τη συγκίνηση που ένιωσε με το γεμάτο αυτοπεποίθηση βλέμμα του γιου του, τον παρακάλεσε να μη φύγει, καθώς φοβόταν για τη ζωή του. Τίποτα όμως από όσα του είπε δεν ήταν αρκετό για να πειστεί το αγόρι και να αλλάξει την απόφασή του.

Το επόμενο πρωί λοιπόν, τα ξημερώματα, ο Θησέας ξεκίνησε για το νησί της Κρήτης μαζί με τα δεκατέσσερα φοβισμένα αγόρια και κορίτσια. «Σου ζητάω μονάχα αυτό» αναφώνησε με τρεμάμενη φωνή ο Αιγέας την ώρα που ο γιος του επιβιβαζόταν. «Όταν το πλοίο επιστρέψει στην Αθήνα, σηκώστε τα λευκά πανιά στη θέση των μαύρων, αν τα έχετε καταφέρει κι έχετε σώσει τις ζωές σας. Αν έχετε αποτύχει στην αποστολή σας, αφήστε τα μαύρα πανιά του πένθους να κυματίζουν κάτω απ' τον δύσμοιρο ουρανό. Έτσι θα ξέρω όταν το πλοίο εμφανιστεί στον ορίζοντα ποια ήταν ή ποια θα 'ναι η μοίρα σας...» είπε ο βασιλιάς των Αθηναίων στον γιο του και τον αποχαιρέτησε.

Ο Θησέας έδωσε την υπόσχεση που περίμενε ο πατέρας του και ξεκίνησε το ταξίδι με το βλέμμα του χαμηλωμένο, ώστε κανείς να μην μπορεί να δει το θάρρος και την αποφασιστικότητα που έκρυβε μέσα του. Κι έτσι, μετά από μέρες, έφτασε στο νησί κρυμμένος ανάμεσα στους άλλους. Παρόλα αυτά, μια ματιά ήταν αρκετή για την Αριάδνη ώστε να καταλάβει ότι αυτός ο νεαρός ήταν διαφορετικός, ότι είχε έρθει στην Κρήτη όχι για να θυσιαστεί μες στον λαβύρινθο αλλά για να πολεμήσει, να προσπαθήσει να σκοτώσει τον Μινώταυρο και να αλλάξει τη μοίρα που αποφασίζουν οι θεοί.

Η Αριάδνη, αν και κόρη του βασιλιά Μίνωα, κατέβηκε στην παραλία αποφασισμένη να βοηθήσει τον νέο απ' την Αθήνα, γιατί η ίδια δε συμφωνούσε με την επιμονή του πατέρα της απέναντι σε αυτόν τον φρικτό φόρο αίματος. Εκείνη, αντί αυτού, ήθελε μια απλή ζωή αγάπης και πίστευε πως ίσως εκείνος ο νεαρός με τα χρυσά σανδάλια μπορούσε να είναι η απάντηση στις επιθυμίες της.

Πλησιάζοντας τον Θησέα, του έδωσε ένα ξίφος με κοφτερή λεπίδα. «Σε αντάλλαγμα» του είπε αποφασιστικά η Αριάδνη «θα με πάρεις μαζί σου μακριά απ' αυτό το νησί!». Ο Θησέας έδωσε την υπόσχεσή του στην Αριάδνη και τότε αυτή άπλωσε το χέρι της και του έδωσε κάτι ακόμα... Τον μίτο, ένα μακρύ κουβάρι νήμα! Έδεσε τη μια άκρη του νήματος γύρω από τη μέση της και έδωσε την άλλη άκρη στο αγόρι. «Θα το χρειαστείς για να βρεις τον δρόμο σου πίσω σε εμένα. Κανείς δεν ξέρει πώς να βγει απ' τον λαβύρινθο, ούτε καν ο Μινώταυρος που ζει από τη γέννησή του εκεί. Ωστόσο, τα μάτια του έχουν συνηθίσει τους σκοτεινούς διαδρόμους αυτού του μέρους και ξέρει κάθε χαραμάδα μες στον λαβύρινθο, κάθε μονοπάτι και κάθε δωμάτιο. Θα χαθείς αν ακολουθήσεις τον φόβο σου κι έτσι ο Μινώταυρος θα σε βρει» τον συμβούλεψε η Αριάδνη.

Έχοντας μαζί του τις συμβουλές, το ξίφος και τον μίτο της Αριάδνης, ο Θησέας μπήκε στον λαβύρινθο μαζί με τα δεκατέσσερα νεαρά παιδιά. Αμέσως πίσω τους έκλεισε η τεράστια είσοδός του και κάθε δυνατότητα εξόδου εξαφανίστηκε μέσα σε μια στιγμή. Οι έντρομοι νεαροί και νεαρές έμειναν κοντά ο ένας στον άλλον, σαν να σχηματίζουν ένα ενιαίο σώμα για να εναντιωθούν στον εχθρό, σαν να ενώνουν τους φόβους τους για να τους μεταμορφώσουν σε ελπίδα, ελπίδα πως θα αποκτήσουν τη σωτηρία τους όπως τους είχε υποσχεθεί ο Θησέας.

Ο Θησέας, ύστερα από λίγο, χωρίστηκε από τη μικρή ομάδα κι άρχισε να περιπλανιέται μόνος του στο δαιδαλώδες μέρος. Με τα χέρια του, έψαξε για μια κατεύθυνση, έναν τρόπο που θα τον οδηγούσε στο τέρας, ξετυλίγοντας παράλληλα το κουβάρι πίσω του και σηματοδοτώντας έτσι το μονοπάτι της επιστροφής και της εξόδου. Περιπλανήθηκε για αρκετή ώρα σε εκείνο το αποπνικτικό και σκοτεινό μέρος, νιώθοντας σαν να επιπλέει δίχως βάρος μέσα στο νερό, μέχρι που τα χέρια του άγγιξαν κάτι μαλλιαρό. Ήταν το τρίχωμα του τέρατος!

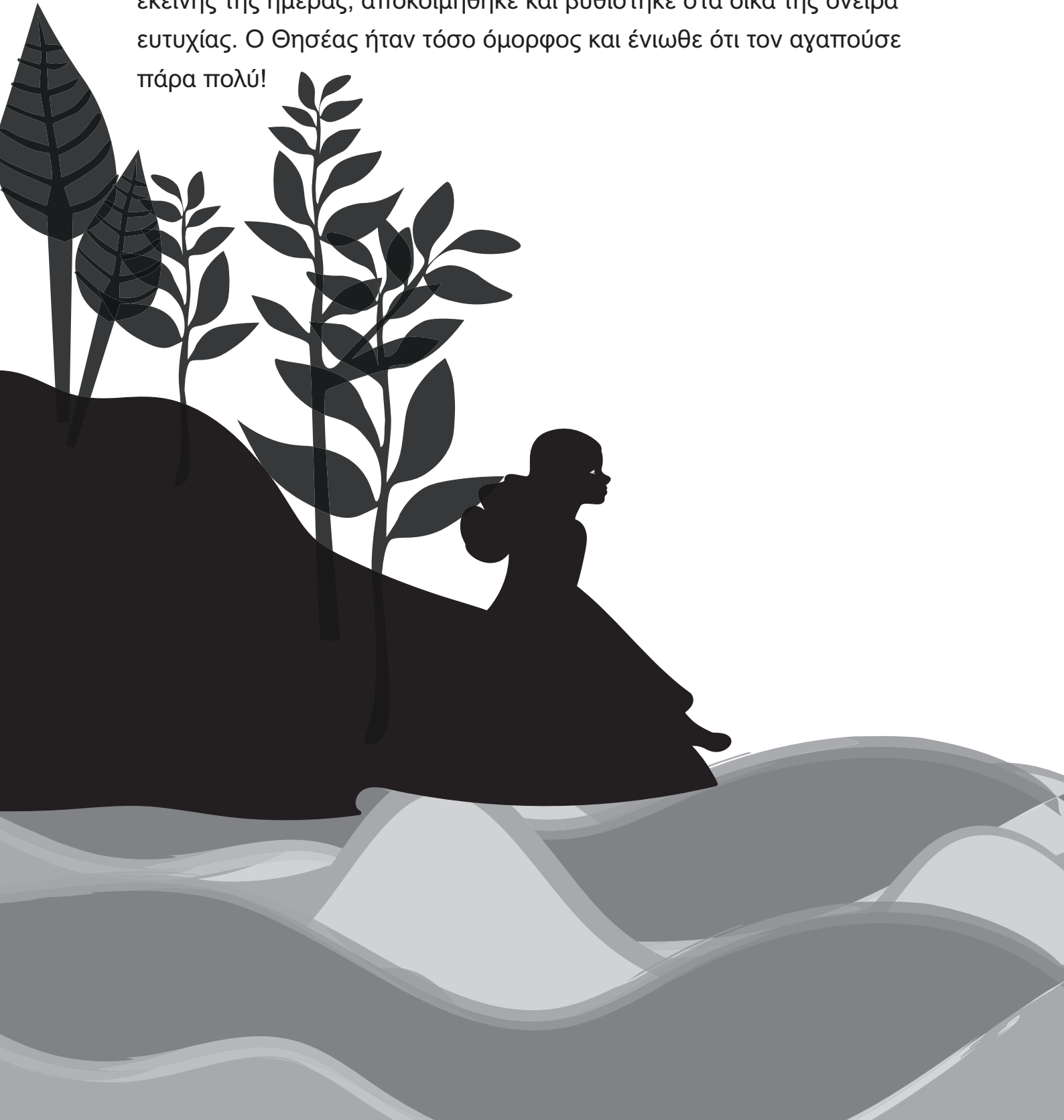

Ευθύς, ο Θησέας έβγαλε το σπαθί του κι άρχισε να σχίζει τον αέρα και να απαντά στις επιθέσεις του Μινώταυρου, ο οποίος τον πίεζε με τα τεράστια κέρατά του. Ο γενναίος νεαρός όμως δε φοβήθηκε, ίσως κι επειδή μες στο σκοτάδι δεν μπορούσε να αντικρίσει το εξαγριωμένο βλέμμα του τρομερού πλάσματος. Μετά από πολύωρη μάχη ανάμεσά τους, ο Θησέας νίκησε τον Μινώταυρο και τον άφησε νεκρό στο παγωμένο πάτωμα του λαβύρινθου. Κρατώντας σφιχτά και τυλίγοντας γύρω από το χέρι του το νήμα που του 'χε δώσει η κοπέλα, προχώρησε προς την έξοδο και, βγαίνοντας ασφαλής πλέον μαζί με τα εγκλωβισμένα παιδιά των Αθηναίων, βρήκε τελικά την Αριάδνη.

Αμέσως μόλις βγήκαν από εκείνο το ανατριχιαστικό μέρος, επιβιβάστηκαν γρήγορα στο πλοίο κι όλοι μαζί απέπλευσαν βιαστικά, αφήνοντας πίσω τους εκείνο το φρικτό όνειρο. Η Αριάδνη ένιωθε χαρούμενη, ένιωθε ότι μια νέα ζωή ήταν έτοιμη για αυτήν. Μόνο για μια στιγμή, γύρισε πίσω και κοίταξε για τελευταία φορά το νησί της, το οποίο γινόταν όλο και μικρότερο κι εξαφανιζόταν λίγο λίγο, λέγοντας ένα τελευταίο αντίο με το βλέμμα της. Ο Θησέας πάλι, ένιωθε ανίκητος κι είχε στραμμένα τα μάτια του μόνο μπροστά του. Ούτε για ένα δευτερόλεπτο δεν κοίταξε πίσω στην Κρήτη, σαν όλα να ανήκαν ήδη σε ένα μακρινό παρελθόν.

Όλα έμοιαζαν σαν ξεχασμένες μνήμες για αυτόν: ο Μινώταυρος, ο λαβύρινθος, το νησί... ακόμα και η Αριάδνη! Δεν ένιωθε ευγνωμοσύνη για εκείνη, μόνο ενόχληση, λες και η κοπέλα ήταν μια σκιά πάνω στο κατόρθωμά του. Έτσι, όταν εντόπισε το νησί της Νάξου από το πλοίο, εκείνος της είπε ότι θα έπρεπε να αποβιβαστούν. Η Αριάδνη κατέβηκε μαζί με τον Θησέα και τον περίμενε να επιστρέψει στην ακτή. Σκεπτόμενη όλα τα έντονα γεγονότα και τα μεγάλα συναισθήματα εκείνης της ημέρας, αποκοιμήθηκε και βυθίστηκε στα δικά της όνειρα ευτυχίας. Ο Θησέας ήταν τόσο όμορφος και ένιωθε ότι τον αγαπούσε πάρα πολύ!

Όταν ο Θησέας επιβιβάστηκε στο πλοίο, η Αριάδνη κοιμόταν ακόμα. Το νεαρό κορίτσι ξύπνησε ξαφνικά, σαν να την είχε ταρακουνήσει κάποιος, σαν ένας δυνατός θόρυβος να την είχε τρομάξει, ακριβώς τη στιγμή που στο βάθος ίσα που διακρινόταν η πρύμνη και τα μαύρα πανιά του πλοίου. «Σου εύχομαι ο πόνος μου να γίνει και δικός σου!» φώναξε γεμάτη απελπισία και καταράστηκε τον Θησέα ξεσπώντας σε λυγμούς. Τα δάκρυα της Αριάδνης συγκίνησαν τον Διόνυσο, τον θεό του γλεντιού και του κρασιού, ο οποίος, περνώντας από εκεί εκείνη τη στιγμή και βλέποντάς την τόσο όμορφη και λυπημένη, θέλησε να την πάρει μαζί του και να την κάνει νύφη του.

Ο Αιγέας, στο μεταξύ, ατένιζε τη θάλασσα και σάρωνε τον ορίζοντα περιμένοντας το πλοίο να επιστρέψει και να δει αν ο γιος του τα είχε καταφέρει ή αν είχε χαθεί κι αυτός μες στον λαβύρινθο μαζί με τα δεκάδες παιδιά των Αθηναίων. Τελικά, εκεί στο βάθος, εμφανίστηκε κάποια στιγμή το πλοίο. Σύντομα άρχισε να αχνοφαίνεται η πλώρη του και τα κουπιά που βουτούσαν ασταμάτητα στο νερό και το 'σπρωχναν γρήγορα προς τα εμπρός. Ο Αιγέας στην αρχή ανοιγόκλεισε ξαφνιασμένος τα μάτια του κι ύστερα, με αρκετή αγωνία, σούφρωσε δυνατά τα βλέφαρά του για να διακρίνει καθαρά κάθε μικρή λεπτομέρεια, αλλά η λεπτομέρεια που τον ενδιέφερε μονάχα ήταν το χρώμα των πανιών... Μαύρο.

Αντικρίζοντας τα πανιά του πλοίου με το μαύρο χρώμα του πένθους, ένιωσε την ίδια μαυρίλα να κυριεύει την καρδιά του. Ο Αιγέας, νομίζοντας πως τελικά ο γιος του δεν τα είχε καταφέρει, δεν μπόρεσε να αντέξει τον πόνο κι έπεσε στη θάλασσα από τον λόφο όπου τόσο καιρό περίμενε το πλοίο να φανεί. Τα κύματα τον κατάπιαν μέσα σε μια στιγμή. Δυστυχώς ο Θησέας, απορροφημένος στη σκέψη του κατορθώματός του, είχε ξεχάσει όχι μόνο την Αριάδνη αλλά και την υπόσχεση που είχε δώσει στον πατέρα του, πως θα κατέβαζε τα μαύρα πανιά και θα σήκωνε τα λευκά αν γυρνούσαν όλοι ζωντανοί από την Κρήτη. Σαν έφτασε στο λιμάνι της Αθήνας, άκουσε τα θλιβερά νέα για τη μοίρα του πατέρα του και, νιώθοντας συντετριμμένος από τη μοναξιά του, μπόρεσε τελικά να καταλάβει τη μοναξιά που ο ίδιος είχε προκαλέσει στην Αριάδνη εγκαταλείποντάς τη στο νησί της Νάξου.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

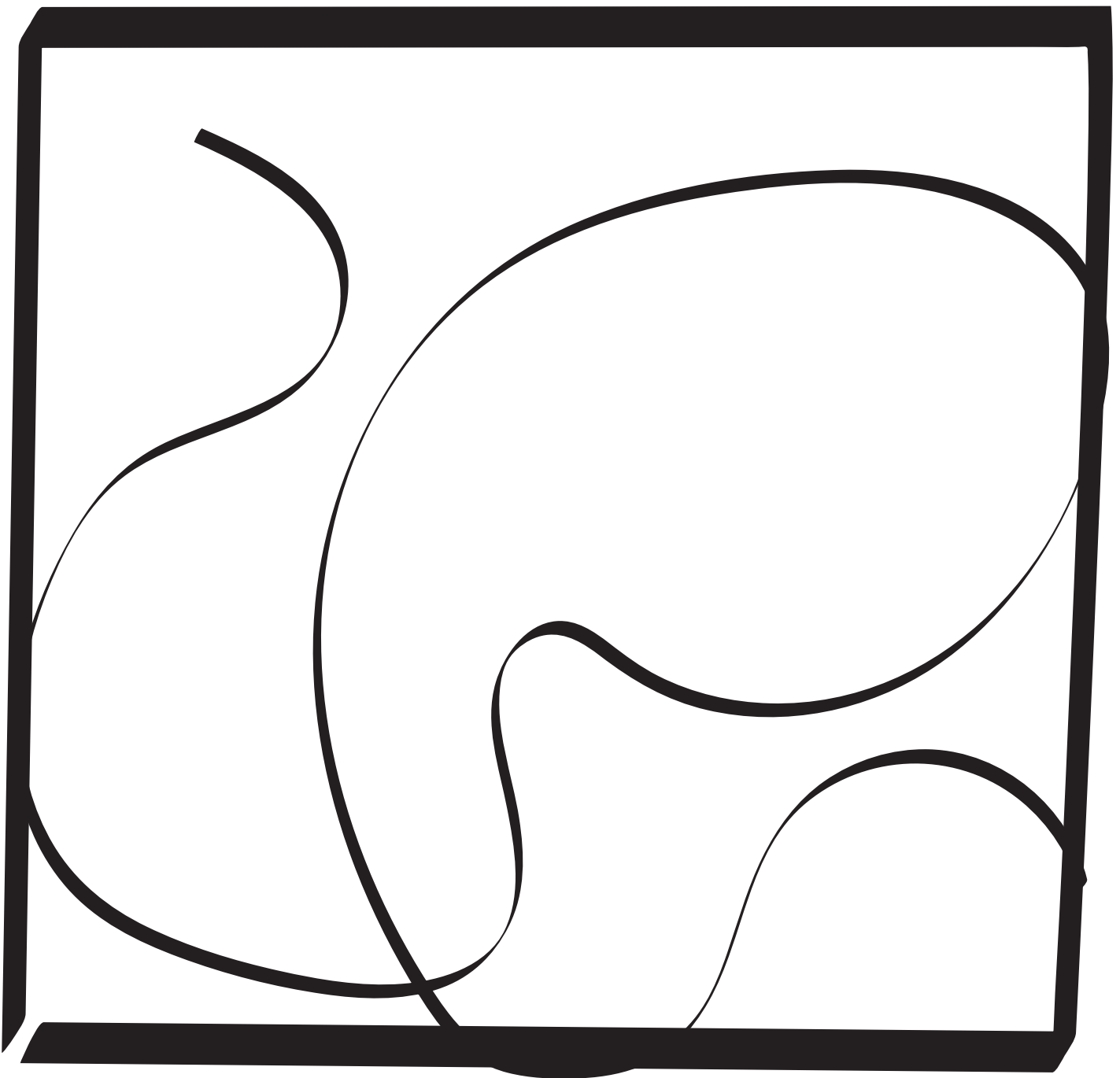

Τα εργαλεία με τα οποία ζωγραφίζουμε είναι σημαντικά. Διάλεξε μαρκαδόρους με διαφορετικές άκρες: μαρκαδόρους με επίπεδη ή στρογγυλή μύτη, λεπτή ή χοντρή μύτη ή μαρκαδόρους με μύτη πινέλο. Πάρε επίσης μερικά πινέλα και τέμπρες. Μπορείς να διαλέξεις το μαύρο ή οποιοδήποτε άλλο χρώμα σου αρέσει.

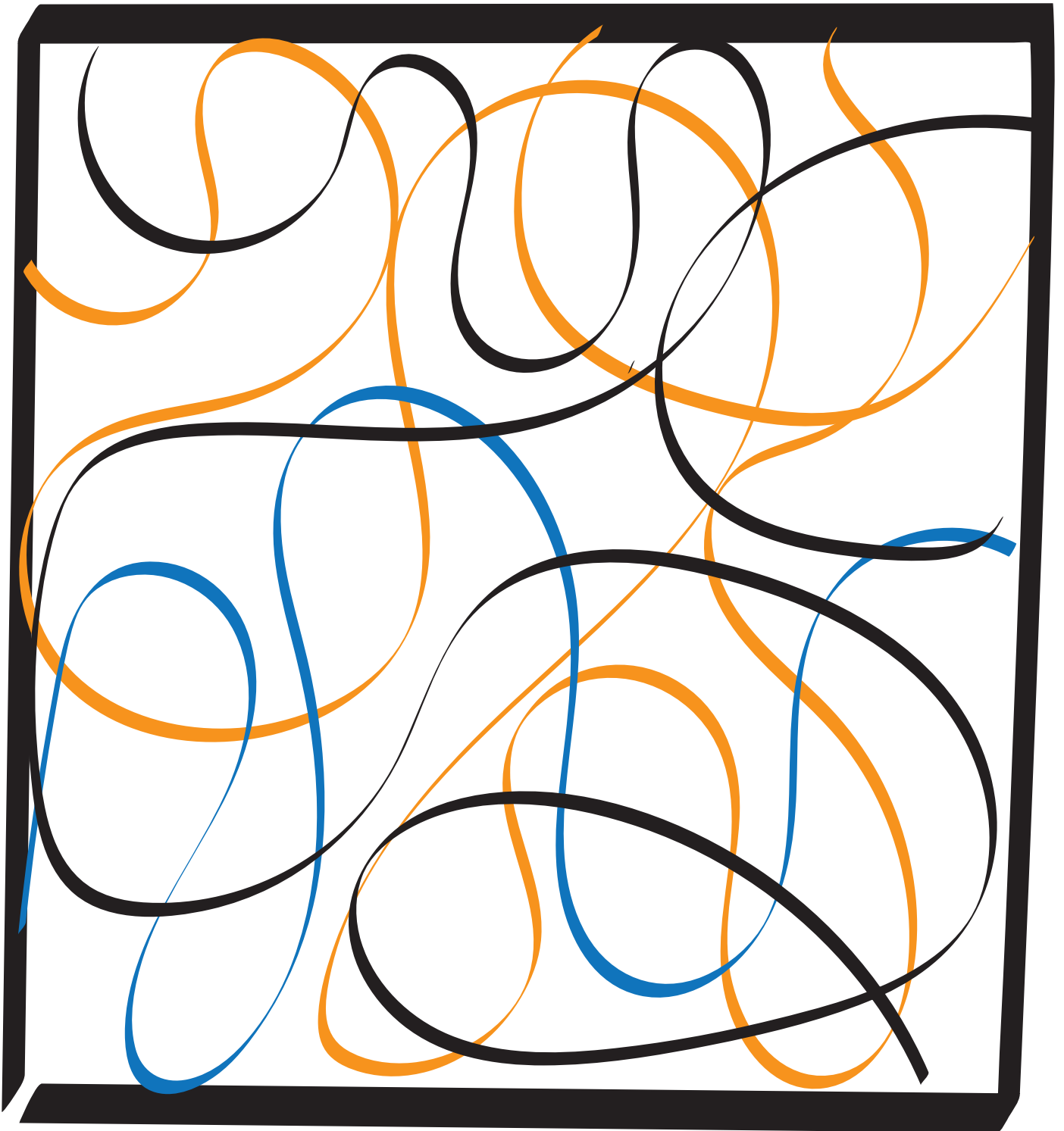

Χρησιμοποίησε το μπλοκ ζωγραφικής σου. Φαντάσου ότι μέσα σε ένα πλαίσιο ζωγραφίζεις τον μίτο της Αριάδνης, δημιουργώντας εντός του πολλά διαφορετικά κενά διαστήματα, όπως φαίνεται και στο παράδειγμα από κάτω.

Προσπάθησε να είσαι πολύ ακριβής με αυτό που κάνεις.

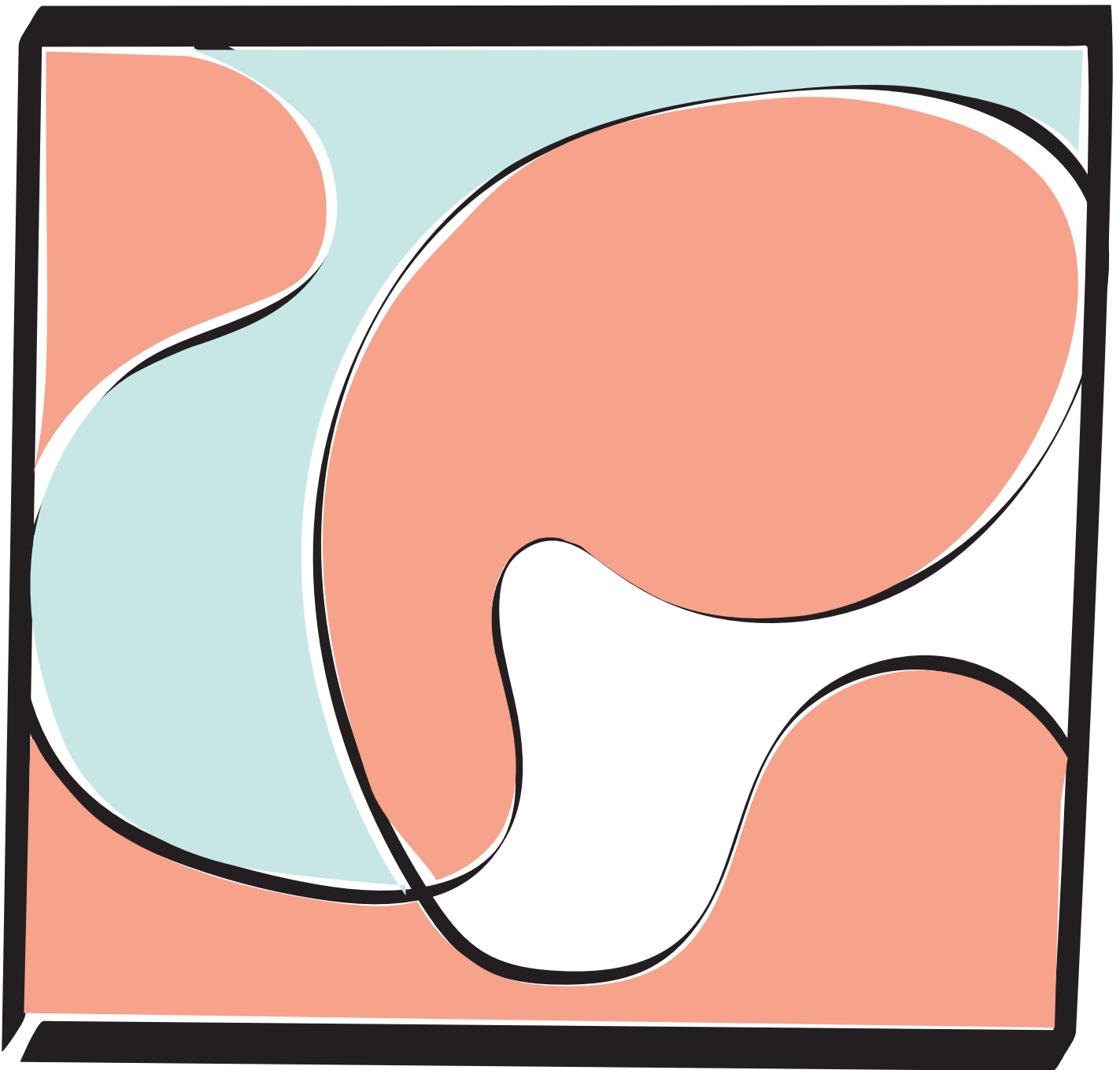
Σχεδίασε κι άλλα πλαίσια. Ζωγράφισε πολλά νήματα σαν αυτό της Αριάδνης, που να μπλέκονται μεταξύ τους δημιουργώντας πάρα πολλά μικρά κενά σημεία. Να εναλλάσσεις τα εργαλεία και τα χρώματά σου καθώς σχεδιάζεις τα νήματα.

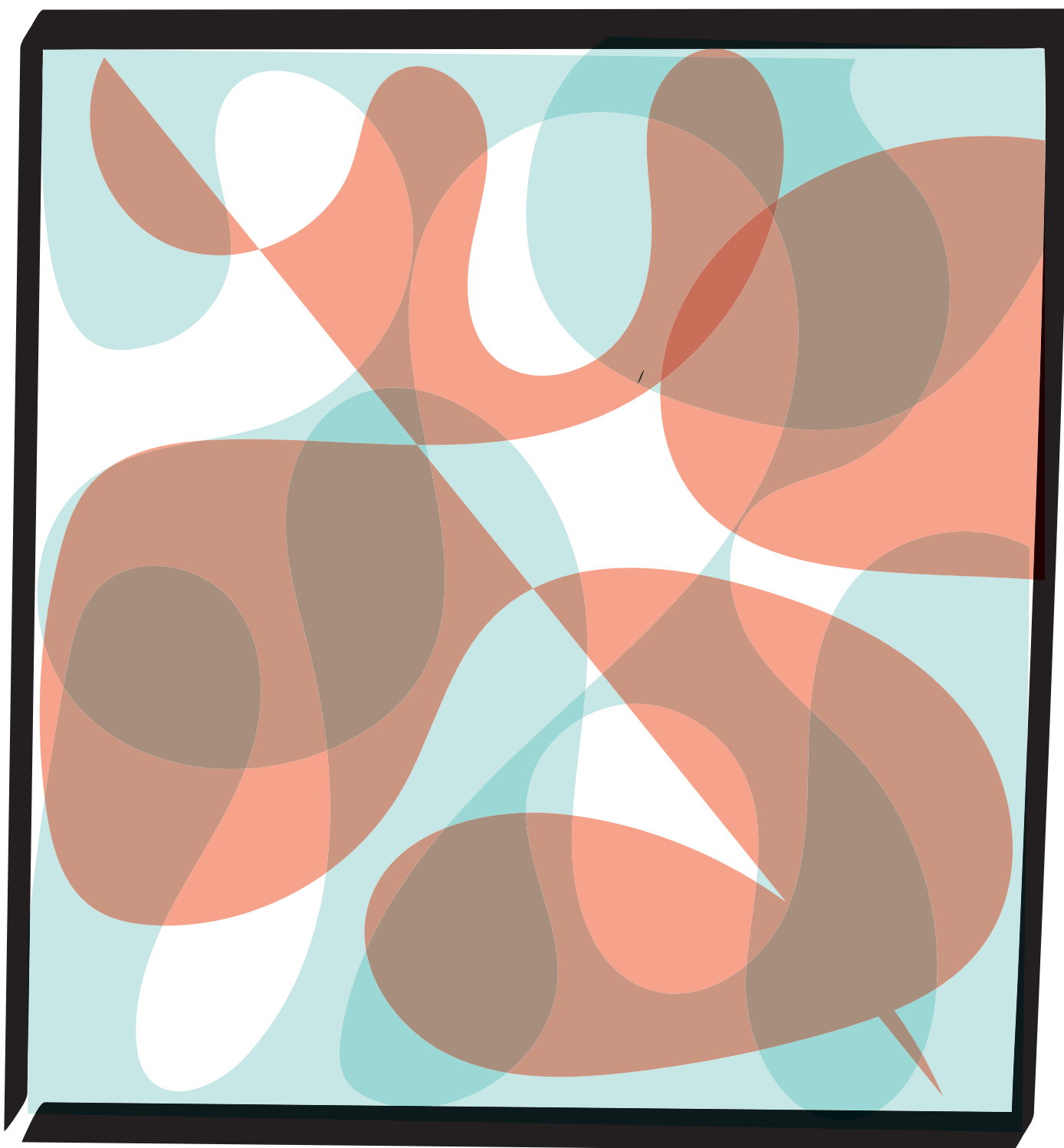

Χρησιμοποίησε ένα από τα πλαίσια που σχεδίασες για να χρωμάτισεις τα κενά διαστήματα που έχουν δημιουργηθεί.

Μπορείς να χρησιμοποιήσεις τέμπρα, αλλά με πολλή προσοχή και σχολαστικές κινήσεις.

Χρησιμοποιώντας τέμπερα, μπορείς να κάνεις τα χρωματιστά σου σχήματα να πέφτουν το ένα πάνω στο άλλο και να αλληλεπικαλύπτονται. Όταν το χρώμα πάνω στα σχέδιά σου στεγνώσει, διάλεξε αυτά που σου αρέσουν περισσότερο για να γράψεις μέσα τους!

Χρησιμοποιώντας έναν μαρκαδόρο, γράψε στο πλαίσιό σου δύο ή και περισσότερες φορές μία από τις λέξεις-κλειδιά της ιστορίας.

Χρησιμοποιώντας το ψαλίδι σου, κόψε το σχέδιό σου σε μικρά κομμάτια για να δημιουργήσεις ένα παζλ.

Αντάλλαξε το δικό σου «παζλ» με τον διπλανό σου.
Προσπαθήστε να συναρμολογήσετε ο ένας το παζλ του άλλου.

Μέσα σ' ένα άλλο πλαίσιο, γράψε μια πρόταση προσπαθώντας να καλύψεις ολόκληρη την περιοχή του πλαισίου. Προσπάθησε επίσης τα γράμματά σου να είναι ευανάγνωστα.

Ο μίτος της Αριάδνης

Συνέχισε όπως πριν. Κόψε σε κομμάτια το πλαίσιο κι αντάλλαξε το νέο σου παζλ με άλλους συμμαθητές σου. Παίξτε προσπαθώντας να ενώσετε τις κομμένες προτάσεις και συναρμολογήστε έτσι ο ένας το παζλ του άλλου.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Όλο το περιεχόμενο είναι αδειοδοτημένο σύμφωνα με το NC-ND 4.0

Το έργο STORIAS συγχρηματοδοτείται από το πρόγραμμα ERASMUS+ της Ε.Ε. Το περιεχόμενό του αντικατοπτρίζει τις απόψεις των συγγραφέων και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχει.

(Κωδικός έργου: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).